

Ulf Lundell, Odessa

Jag gr dom hr gatorna p dagarna
Jag gr dom p ntterna ibland
Min lgenhet r som en cell
i ett fngelse i ett frmmande land
Alla jag knde
allt jag kunde ta p glider undan
Jag r rdd att dras in i mrkret
fr gott
Jag sitter i stolen
Jag drmmer, jag blundar

Folk p gatorna ser ut som robotar
Deras gon r alldeles dda
Dom har munnar som fiskar
Fr bleka och fr kalla fr att blda
Det fanns fruar, det fanns barn
det fanns berg att ta sig ver
Dom r p sina hll nu och dom har
vad dom har och behver

Dom sger att den gamle mannen som bor
i huset dr snart r helt begravd
under travar av tidningar, travar av bcker
och saker han har
Han bara sitter dr inne
slpper aldrig in nn
Jag gr frbi, det r inte svrt fr mig
att man kan bli sn

Du nr en punkt dr inget tycks
betyda nnting lngre
Allt slcks ner och cirkeln runt dig sjlv
blir allt trngre
Om ntterna kommer dom ensamma
och vldsamma ut
Ngra hamnar i nn annans sng
fr en natt, andra p en sjukhusakut

Hromnatten gick jag frbi en fotoaffr
Rutan var krossad
det lg ngra kameror kvar
Jag tog en Nikon och sen stod jag
dr ett tag, men inte en mniska kom
bara ett frlskat par
Dom gav mig ett leende
Son tog jag ngra bilder av mig sjlv
i spegeln i hallen och satte in dom p
match.com nsta kvll

Fick svar frn Elena i Odessa
Hennes far var stridsflygare
gick ner i en sj utanfr Poltava
Hennes pojkn slog henne
Hon ville ha familj, man och barn
Hon bor med sin mor vid Svarta Havet
Hon ser levande ut
hon r vacker och glad
Hon vill ngonting
Jag har aldrig varit dr
Jag kan ge henne vad hon vill ha